

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6818/06
29.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац, ради поништаја решења бр. 01-47006-1-00334/2006-3 од 18.11.2006. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 29.11.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Краљево бр. 47-00213/8/2006-050-010 од 15.08.2006. године, којим је тужиоцу као пореском обвезнику наложено да ради отклањања утврђених незаконитости и неправилности у поступку теренске контроле обрачунавања и плаћања пореза на промет производа по основу пословних односа са предузећима ("ББ" и других, сви са седиштем у Београду), у периоду од 01.01.2004. до 30.06.2006. године, изврши обрачун и уплату пореза на промет производа у износу од 644.570,81 динара и затезну камату у износу од 215.611,88 динара.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да у 14 од укупно 19 случајева није било недостатака у пословној документацији, односно да је нетачна констатација првостепеног органа да отпремнице не садрже све податке прописане чл. 6. ст. 3. Правилника о евиденцији промета робе и услуга, те да пореске изјаве на основу којих је ослобођен пореза на промет у складу са чл. 4. ст. 1. тач. 2. Закона о порезу на промет, а које су купци доставили, садрже све елементе прописане Уредбом о садржини и начину издавања и коришћења пореске изјаве. Сматра да је питање доступности контроли именованих фирми које су купиле робу у наведеним случајевима од тужиоца и друга питања у вези с тим ван компетенција и било каквих обавеза продавца робе, при чему су и уплате за купљену робу извршене са рачуна наведених фирми. Са ових и осталих разлога наведених у тужби, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган у датом одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Према списима предмета и образложењу оспореног решења, инспектор теренске контроле Филијале Краљево извршио је контролу обрачуна и плаћања пореза на промет производа и услуга за период од 01.01.2004. до 30.06.2006. године код тужиоца и на основу констатованих неправилности у поступку контроле сачинио записник о контроли бр. 47-00213/8/2006-050-001 од 21.07.2006. године. У поступку контроле утврђено је да тужилац као порески обвезник на основу рачуна наведених у записнику од 1-19 није имао право да изврши продају робе без обрачунавања и плаћања пореза на промет производа, јер отпремнице за фактурисану робу нису имале све елементе прописане чл. 6. ст. 3. Правилника о евиденцији промета робе и услуга, те се није могло поуздано утврдити ком купцу је испоручена роба. При томе је увидом у отпремнице које су се налазиле у прилогу рачуна утврђено да у њима нема података о превознику и примаоцу робе, тако да недостаје веродостојна књиговодствена исправа за раздужење робе у магацинској књиговодственој евиденцији. Надаље, провером код Пореске управе – надлежних филијала Нови Београд – Земун – Гроцка, Вождовац и Палилула је утврђено да предузећа с којима је пословао и на које гласе отпремнице, нису доступна контроли, да им је одузет ПИБ и да нису подизали изјаве по којима је обављен контролисани промет робе. Поред наведеног, у поступку контроле од власника предузећа је узета писмена изјава из које произлази да је контакте са наведеним купцима остварио телефонским путем, да је пореске изјаве добио поштом, да није имао разлога да посумња у веродостојност пореских изјава и да су купци у већини случајева сами организовали транспорт купљене робе по авансној уплати, а отпремницу је потписивало лице које је превозило робу да би се поштом доставила потписана и оверена отпремница. Полазећи од изнетог и имајући у виду да спорне робе није било на залихама у моменту контроле, као и да је до промета робе дошло, овакав промет има карактер крајње потрошње у складу са чл. 2. ст. 2. тач. 4. Закона о порезу на промет. Тиме је, по налажењу туженог органа, порески

инспектор у првостепеном поступку правилно наложио тужиоцу обрачун и уплату пореза на промет у износу од 644.570,81 динара, као и обрачун затезне камате од 08.03.2005. године, као дана настанка обавезе, до 21.07.2006. године у износу од 215.611,88 динара. Оцењујући наводе жалбе којима се указује да је нетачна констатација првостепеног органа да у наведеним случајевима отпремнице – рачуни не садрже све податке прописане чл. 6. ст. 3. Правилника о евиденцији промета робе и услуга, те да пореске изјаве у складу са чл. 4. ст. 1. тач. 2. Закона о порезу на промет, које су купци доставили тужиоцу, садрже све прописане елементе из Уредбе о садржини и начину издавања и коришћења пореске изјаве, тужени орган је оценио као неосноване, имајући у виду да је у поступку теренске контроле утврђено из књиговодствене евиденције тужиоца, увидом у налоге за књижење, те увидом у отпремнице фактурисане робе, које су се налазиле уз рачуне, да исте нису садржавале све елементе прописане чл. 6. ст. 3. Правилника о евиденцији промета робе и услуга, због чега се не може поуздано утврдити ком купцу је испоручена роба, односно да је увидом у рачуне – отпремнице утврђено да не постоје подаци о превознику и примаоцу робе, па тиме ни веродостојна документација за раздужење робе у магацинској и књиговодственој евиденцији, због чега нису испуњени ни услови за ослобађање од плаћања пореза прописани чл. 4. ст. 1. тач. 1., 2., 3. и 4. Закона о порезу на промет.

Полазећи од изнетог и стања списка Врховни суд Србије налази да је оспорено решење донето у поступку у коме није било битних повреда правила поступања, те да је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, које произлази из доказа који се налазе у списима достављеним суду уз одговор на тужбу, правилно примењено материјално право када је тужиоцу оспореним решењем за период од 01.01.2004. до 30.06.2006. године, наложено да ради отклањања утврђених незаконитости и неправилности обрачунавања и плаћања пореза на промет производа, на основу пословних односа са побројаним предузећима изврши обрачун и уплату пореза на промет производа, као и затезне камате у наведеним износима. Ово из разлога што је, према налажењу Врховног суда Србије, код чињенице да јавне исправе којима се документује промет робе у наведеном периоду контроле нису сачињени у складу са одредбама чл. 6. ст. 3. Правилника о евиденцији промета робе и услуга и да се не могу идентификовати лица која су примила робу, а имајући у виду да спорне робе није било на залихама у моменту контроле, као и да је до промета робе дошло, овакав промет има карактер крајње потрошње у складу са одредбама чл. 2. ст. 2. тач. 4. Закона о порезу на промет, па је порески обвезник правилно обавезан да изврши обрачун пореза на промет производа и услуга, сагласно одредбама чл. 2., 8., 9., 10. и чл. 19. Закона о порезу на промет, као и обрачун затезне камате, сагласно одредби чл. 75. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. При томе су у образложењу оспореног решења оцењени сви жалбени наводи и за ту оцену дати довољни и јасни правни разлози, а како наводе из жалбе тужилац понавља у тужби, то разлоге образложења оспореног решења овај суд у свему прихвата као правилне и на закону засноване.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, па налази да они код изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, нити је тужилац уз тужбу пружио доказе којима би довео у сумњу чињенично стање утврђено у проведеном управном поступку.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, на основу чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 29.11.2007. године, У. 6818/06

Записничар Председник већа – судија

Радојка Маринковић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК